

[L. Rasmussen.]

ikke havde ydet afgjort Modstand mod den tyske Neutralitetskrænkelse? Det kan det ærede Medlem roligt spørge om, for det ved hverken han eller jeg Besked om. Det, vi ved, er, at Belgien i Henhold til Haagerkonventionen skulde forsvare sig, naar dets Neutralitet blev krænket, da det baade havde Fæstninger og Militær til Forsvaret. Men hvis Belgien havde staaet uden Fæstninger og uden Militær, saa vilde Frankrig selvfølgelig have sikret sig paa det Sted, hvor Belgien nu laa som Stødpude. Vi ved jo fra Verdenskrigen, at de store Magter benyttede de smaa Stater som Stødpuder for at vinde Tid til at sikre sig selv, medens de smaa Stater blev lemlæstet og ødelagt. Derfor tror jeg, at det at tale om, hvad der vilde være sket med Belgien, hvis det ikke havde gjort Modstand, kan vi spare os; derom ved vi intet.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel holdt en Tale, og den var en eneste Kæde af Undskyldninger for, at man havde troet alt for godt om Venstre. Naar Venstre havde sagt: Dette er det uundværligste Minimum, disse seks Krigsskibe m. m., kunde man umuligt tro andet end, at Venstre mente det ærligt. Ja, det underer mig overhovedet, at Konservative kan mene det om Venstre; for saa skulde det da være første Gang, man havde set, at Ord og Handlinger paa dette Omraade stod i Samklang med hinanden. Men det troede altsaa det ærede Medlem nu. Men han glemte, at de Konservative var advaret; da vi havde Militærdebatten i 1922, stod det ærede Medlem Hr. Niels Petersen Gang paa Gang op og sagde: Vi kan aldrig faa det, der her er Tale om, med den her foreslaaede Bevilling. Men de Konservative troede lige godt, at de kunde faa det. Ogsaa dér vil jeg stille Socialdemokraterne op som Modsætning til de Konservative. Hvis vi paa et eller andet socialt Omraade tager en Tørn med Venstre eller Konservative for at fremtvinge en Bevilling, saaledes som de Konservative gjorde i 1922, da de fik Militærbevillingen sat op, og Venstre saa vilde prøve paa bare med nogle faa Kroner at luske sig fra det, som vi havde faaet Rigsdagen til at vedtage, saa er der vist ingen i denne Sal, der tvivler om, at vi snart skulde være hos Venstre og sige: Vil I behage at holde Loven! Thi vi passer paa. Som jeg kan forstaa, har de Konservative taget sig et stille Blund eller i det mindste de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Parkov, der dog har haft Adgang til at se sig for. Naar de har siddet stille og roligt

og fundet sig i alt og nu ikke har anden Undskyldning, end at de troede dog virkelig, at Venstre var brave Mennesker, der, naar de lovede noget, ogsaa vilde holde det, saa siger jeg, at de ligger, som de selv har redet; for de maatte dog i Forvejen vide, at saaledes vilde Stillingen blive.

Da jeg hørte det ærede Medlem Hr. Holstein, kan jeg ikke sige andet end, at jeg havde den inderligste Medlidenhed med Manden; for nu er han lige blevet Søn af Huset hos de Konservative, efter lang Tids Landflygtighed igen kommet tilbage til Fædrehjemmet og blevet taget til Naade hos de Konservative. Det ærede Medlem sagde, at han, inden han begyndte sin Tale, havde paalagt sig selv den Selvpinsel at læse alt igennem, hvad han havde sagt ved tidligere Lejligheder. Det er paa samme Maade som visse religiøse Sekter, der, naar de er store Syndere, piner sig selv, for at Synden kan blive mindre. Det ærede Medlem har i Tidens Løb sagt mange onde Ord om de Konservative. Vi Socialdemokrater har sagt: Ja, men Manden er jo næsten mere Socialdemokrat end Konservativ; det hagede ned med „udslukte Vulkaner“, og jeg ved ikke, hvilke dejlige Ord det ærede Medlem brugte om de Konservative, som vi var glade ved at høre. Nu læser han alt det igennem, og naar han har læst det igennem, saa ved jeg, at han siger: Hvad er det for en Familie, jeg er kommet ind i, er den saa ussel og elendig, som jeg har sagt, og saa er jeg dog kommet ind i den! Det er en Selvpinsel, og det ærede Medlem har for en Gangs Skyld maattet holde en Tale uden at angribe de Konservative. Den blev ogsaa derefter. Derfor maa jeg sige, at jeg har inderlig Medlidenhed med det ærede Medlem. Og de Konservative skal ikke være alt for sikre; naar han læser Talen igennem en Gang til, render han fra dem, naar han opdager, at det er ganske umuligt at være i Selskab med dem om dette Spørgsmaal.

Jeg har en enkelt Bemærkning at gøre til det ærede Medlem Hr. P. Munch, hvis Udtalelser jeg ellers ganske kan slutte mig til. Men han sagde under Omtalen af Direktøren i Marineministeriet, at han, da jeg var Minister, rejste rundt i Landet fra Møde til Møde og gendrev mine Udtalelser. Derfor vil jeg gerne, da jeg har set denne Paastand mange Steder, benytte Lejligheden til at sige, at det er ganske urigtigt. Der var en Forening i København, der indenfor Foreningens Rammer ønskede at holde et Foredrag om Afrustningsspørgsmaalet og indbød Direktøren i Marineministeriet til at gøre Rede for Venstres Stand-